

Arrest

nr. 142 023 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2015 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.P. VAN IMPE, die loco advocaat W. MOORS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van gemengde Russisch-Oekraïense origine te zijn. U werd geboren op 24 november 1994 in de Russische stad Inta.

U kwam in 2000 als minderjarige naar België samen met uw moeder, O.S. (O.V. X), en zus, V.S. (O.V. X), omdat uw moeder in de Russische Federatie ernstige problemen kende.

U kent geen concrete details over deze problemen, maar weet dat de personen met wie uw moeder problemen had, later naar uw moeder op zoek gingen bij uw oma, die nog steeds in Rusland woont.

In 2012 keerden uw moeder en zus voor korte tijd naar de Russische Federatie terug. Zelf bleef u in België omdat u hier op dat moment aan het werk was.

Op 22 september 2014 diende u zelf een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten omdat u het niet zou aankunnen naar de Russische Federatie terug te keren. U bent immers de Russische taal niet machtig en zou er helemaal opnieuw moeten beginnen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, een bewijs van staatsburgerschap, verschillende school- en opleidingsgetuigschriften, uw cv en een arbeidsovereenkomst.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de motieven voor uw asielaanvraag meerledig zijn. Enerzijds maakte u melding van de problemen van uw moeder, waarover u zelf echter geen concrete informatie heeft. Daarnaast vreest u een terugkeer naar de Russische Federatie niet aan te kunnen omdat u de taal niet beheerst, u er minder toekomstperspectieven zou hebben en de Russische mentaliteit anders is dan de Westerse.

Wat de problemen van uw moeder betreft, moet erop gewezen worden dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, O.S. (O.V. 4.972.967), de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, O.S. (O.V. 4.972.967), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing.

Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Rusland problemen kende met een toenmalige agent van de KGB nadat u voor hem verschillende klussen had opgeknapt. Vandaag vreest u bij terugkeer naar de Russische Federatie nog steeds vermoord te worden omdat u op de hoogte bent van de geheimen van het Russische regime.

U slaagde er echter niet in uw vrees aannemelijk te maken.

Er moet benadrukt worden dat uw gedrag op verschillende punten niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging.

Zo zij er vooreerst op gewezen dat uw huidige asielaanvraag als laattijdig dient te worden beschouwd. Uw eerste asielaanvraag werd immers reeds afgesloten bij arrest van de Raad van State op 27 mei 2003 en sindsdien hebt u geen enkele poging meer ondernomen om internationale bescherming te verkrijgen. Pas meer dan 10 jaar later, op 22 september 2014, diende u een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten omdat u zich hiertoe genoodzaakt zag nadat uw adres administratief werd geschrapt. Gevraagd waarom u zo lang wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, legde u uit dat u niet wist dat u meermaals asiel kon aanvragen. Niemand had u dit immers ooit eerder verteld. Bovendien had uw advocaat een regularisatieaanvraag ingediend en had ze u gezegd dat u de uitkomst hiervan moest afwachten. Bijgevolg bleef u jarenlang wachten. Pas toen u vernam dat uw adres administratief was geschrapt, kon u niet anders dan zelf actie te ondernemen (CGVS, p. 3-4 en 9). Deze verklaring is echter niet afdoende. Vooreerst moet benadrukt worden dat het feit dat u een andere procedure voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning in België had lopen, geen verschoonbare grond is voor het laattijdig inroepen van internationale bescherming. Van iemand die zich beroept op internationale bescherming omdat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren vanwege een ernstige vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze vraag om bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt. Niettemin u na aankomst in België onmiddellijk een eerste asielaanvraag hebt geïntroduceerd, blijkt uit uw verklaringen dat er zich na het afsluiten van uw eerste asielaanvraag nog verschillende gebeurtenissen zouden hebben voorgedaan met betrekking tot de problemen naar aanleiding waarvan u uw land ontvluchtte en omwille waarvan u nog steeds niet zou kunnen terugkeren. Zo zou uw moeder na uw vertrek uit Rusland gedurende een bepaalde periode meermaals zijn lastiggevallen en bedreigd omwille van u. Dit gebeurde tot twee maal toe. De eerste keer gebeurde dit ongeveer een vijftal jaar na uw aankomst in België (CGVS, p. 7-8). De laatste keer ongeveer 4 of 5 jaar geleden (CGVS, p. 7-9 en 24). Ook toen heeft u geen enkele poging ondernomen om uw vrees kenbaar te maken bij de Belgische asielinstanties. Uw verklaring als zou u nooit eerder geweten hebben dat u meer dan een keer asiel kon aanvragen en u gewoon deed wat uw advocaat u had gezegd, is in deze niet afdoende. Zij erop gewezen dat u, zeker toen u over deze nieuwe incidenten vernam, zelf had kunnen informeren naar de mogelijkheden om internationale bescherming te verkrijgen, hetzij bij uw advocaat, hetzij bij de Belgische asiel- of andere overheidsinstanties. Dat u pas een nieuwe asielaanvraag indiende nadat alle andere procedures voor het verkrijgen van verblijfsdocumenten die u had doorlopen een negatief resultaat opleverden en u vervolgens niet langer over een officieel adres in

België beschikte, relativeert de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees reeds danig.

Vervolgens moet gewezen worden op het feit dat u zich in 2012 vrijwillig tot uw autoriteiten hebt gewend en zelfs vrijwillig naar de Russische Federatie bent teruggekeerd omdat u documenten nodig had teneinde een verblijfsvergunning in België te kunnen verkrijgen. Ook deze handelingen vallen niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u uw herkomstland destijds hebt verlaten omdat u problemen kende met een medewerker van de toenmalige KGB, d.i. het Comité voor de Staatsveiligheid, later FSB (Federale Veiligheidsdienst van de Russische Federatie), voor wie u verschillende opdrachten had vervuld en die u om die reden dood wil (CGVS, p. 15-16, 18 en 23-25). Welnu, in 2012 richtte u zich vrijwillig tot de Russische ambassade in België, niettemin u de Russische FSB, of op zijn minst een van zijn medewerkers, vreest. Daarenboven had u op dat moment zelfs geen idee of uw belager nog steeds voor de autoriteiten werkte – u heeft hier immers nooit naar geïnformeerd (CGVS, p. 29)–, maar nam u toch het risico om vrijwillig de Russische autoriteiten te raadplegen. Sterker nog, toen de Russische ambassade u de benodigde documenten niet kon afleveren, vroeg u uw autoriteiten om een doorlaatbewijs om naar de Russische Federatie te kunnen terugkeren om daar de benodigde documenten zelf te regelen. U verkreeg dit document en keerde legaal, met het vliegtuig, naar de Russische Federatie terug. Daar liet u zich opnieuw inschrijven op het adres van uw zus en diende de aanvragen in om de documenten die u nodig had te verkrijgen (CGVS, p. 5-7). Dat u dergelijke risico's nam zonder u zelfs vooraf te informeren over uw belager, haalt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees verder onderuit. U heeft immers nooit geprobeerd te achterhalen of uw belager nog steeds bij de autoriteiten werkt, dan wel of hij überhaupt nog in leven is. Naar eigen zeggen omdat dit u niet interesseerde en uw belager mensen heeft die het werk voor hem opknappen en hij u zelf dus nooit zal komen bedreigen (CGVS, p. 24). Dat u dergelijke risico's nam louter en alleen omdat u documenten nodig had waarmee u in België aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsvergunning voor een jaar, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor uw eigen leven en dat van uw dochter, die samen met u naar de Russische Federatie terugkeerde. Vervolgens zij gewezen op uw verklaring dat de persoon met wie u problemen had en in opdracht van wie u voor uw vertrek uit de Russische Federatie werd vervolgd een medewerker was van de KGB. Erop gewezen dat de KGB al lang niet meer bestaat, antwoordde u dat deze instantie ondertussen inderdaad van naam is veranderd. U vervolgde dat het destijds de KGB was en later, toen u al in België was, het de FSB is geworden (CGVS, p. 25). Deze verklaringen stroken geenszins met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt namelijk dat de KGB als dusdanig ophield te bestaan na de val van de Sovjet-Unie in 1991. Na de val van de Sovjet-Unie werd de KGB vervangen door onder andere de FSK, die op zijn beurt in 1995 werd opgevolgd door de huidige FSB. Dit betekent dat de persoon met wie u sinds 1999 problemen kreeg op dat moment onmogelijk nog voor de KGB kon werken, maar voor de FSB. Dat u tevens verklaarde dat de FSB pas werd opgericht na uw aankomst in België, terwijl deze organisatie op het moment van uw vertrek uit de Russische Federatie al ongeveer 5 jaar operationeel was, roept bijkomende twijfels op.

Voorts zij erop gewezen dat het feit dat u erin slaagde zonder problemen legaal naar de Russische Federatie terug te keren, er opnieuw een propiska en een internationaal paspoort te verkrijgen, en met uw internationaal paspoort het land vervolgens probleemloos legaal te verlaten, de door u ingeroepen vrees volledig ondermijnt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt namelijk dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht u daadwerkelijk nog steeds problemen hebben met een medewerker van de vroegere KGB, later FSB, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw autoriteiten u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. In dat geval is het evenmin aannemelijk dat u het land zonder problemen legaal kon verlaten via de luchthaven in Moskou, te meer gelet op uw verklaringen dat uw belagers u willen vermoorden omdat u getuige was van en deelnam aan ernstige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië. Uw verklaring als zou dit het werk zijn van een enkeling binnen de toenmalige KGB en zou de rest van deze organisatie geen weet hebben van deze feiten (CGVS, p. 29), is niet aannemelijk gelet op de ernst en de draagwijdte van de betrokken feiten. Gedurende twee weken zou u op vraag van voornoemde persoon in Tsjetsjenië samen met een twintigtal andere vrouwen gedurende 2 weken verschillende lijken hebben verminkt en onherkenbaar gemaakt om te voorkomen dat de slachtoffers geïdentificeerd zouden kunnen worden. Het is niet aannemelijk dat dergelijke zware mensenrechtenschendingen, die in het belang waren van de hele Russische overheid onder meer met het oog op de mondiale publieke opinie, het werk zouden zijn geweest van een enkeling zonder dat anderen binnen de FSB en/of andere hooggeplaatsten hiervan op de hoogte zouden zijn geweest. Deze

verklaring volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie in de toekomst alsnog problemen zou kennen.

In dit verband wierp u eveneens op dat u bij uw terugkeer in 2012 geen problemen kende omdat u met stille trom bent teruggekeerd (CGVS, p. 25) en u bent teruggekeerd in een 'rustige periode' en ze u op dat moment misschien vergeten waren. Indien u een jaar in Rusland zou zijn gebleven, zou u wel problemen hebben gekend (CGVS, p. 26). U zou bovendien bij uw zus en niet bij uw moeder verbleven hebben omdat de kans dat ze u zouden vinden op die manier kleiner was, aldus uw verklaringen bij de DVZ (DVZ Verklaring MVA, nr. 15). Uw opeenvolgende verklaringen vallen op dit punt vooreerst niet met elkaar te rijmen. Ten overstaan van het CGVS stelde u immers dat u afwisselend bij uw moeder en uw zus verbleef (CGVS, p. 7) en dus niet uitsluitend bij uw zus. Hoe dan ook, is het weinig voorzichtig te noemen dat u ook daadwerkelijk op het adres van uw nieuw verworven propiska ging verblijven. Gelet op het feit dat u voorheen problemen kende met (een medewerker van) uw autoriteiten en uw verklaring dat u omwille van dezelfde problemen nog steeds niet naar uw herkomstland kan terugkeren, kan dit trouwens bezwaarlijk geïnterpreteerd worden als een 'stille terugkeer'. U bent immers legaal met het vliegtuig naar uw herkomstland teruggekeerd en na uw aankomst in de Russische Federatie heeft u zich officieel laten registreren op het adres van uw zus in Koriazhma en heeft u ook verschillende andere officiële documenten aangevraagd en verkregen. Uit uw verklaringen kan bovendien worden afgeleid dat u voorlopig nog steeds op het adres van uw zus gedomicilieerd bent (CGVS, p. 6). Desalniettemin heeft uw zus tot op vandaag geen problemen gekend omwille van u (CGVS, p. 27). Dit ondermijnt uw verklaring als zou u bij een definitieve terugkeer nog steeds problemen kennen. U bent ondertussen immers ruim anderhalf jaar opnieuw gedomicilieerd in de Russische Federatie, terwijl u er voorheen geen propiska meer had (CGVS, p. 5-6). Niettemin hebben uw belagers nog geen enkele poging gedaan om u te zoeken op het adres van uw propiska.

Tot slot vallen uw verklaringen over wat u precies vreest bij een definitieve terugkeer naar de Russische Federatie evenmin met elkaar te rijmen. Zo verklaarde u meermaals dat u bij terugkeer naar uw herkomstland vreest voor uw eigen leven en dat van uw dochters. Jullie zouden vermoord, doodgeschoten, afgeslacht of opgehangen worden (CGVS, p. 15). U bent immers een getuige en in Rusland worden getuigen uit de weg geruimd (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom uw belagers u dan niet eerder uit de weg geruimd hadden, toen zij daartoe de kans hadden, bijvoorbeeld na uw terugkeer uit Tsjetsjenië in 1999, antwoordde u dat ze dat niet deden omdat ze dan ook uw moeder uit de weg hadden moeten ruimen omdat uw moeder eveneens wist wat er gebeurd was en zij in dat geval zeker stappen zou ondernemen (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom, indien men u daadwerkelijk wil vermoorden, men u bij uw terugkeer in 2012 dan gewoon opnieuw het land liet verlaten en u bijvoorbeeld niet gearresteerd heeft, antwoordde u dat u niet wist of ze u willen opsluiten, maar u wel heeft bedacht dat ze dat konden doen. Toen u vervolgens werd gewezen op uw verklaring dat u bij terugkeer vermoord zou worden en werd gevraagd waarom ze dat dan niet gedaan hebben toen ze daar in 2012 de kans toe hadden, repliceerde u andermaal dat als men u vermoordt, ze iedereen moeten vermoorden, namelijk u, uw moeder en uw kinderen. Op de vraag wat u dan vreest als ze u niet zullen vermoorden omdat ze in dat geval ook uw moeder en kinderen moeten vermoorden, antwoordde u slechts dat jullie in het verleden vervolgd werden. Nogmaals gevraagd wat u vandaag bij terugkeer vreest, legde u uit dat u niet noodzakelijk uw autoriteiten of overheid in zijn geheel, maar slechts één (voormalige) overheidsmedewerker vreest (CGVS, p. 25-26). Gevraagd waarom u in dat geval, dit is indien alle door u ingeroepen problemen het werk zijn van slechts 1 afzonderlijke persoon, niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen, repliceerde u dat u in het verleden geprobeerd hebt bescherming te verkrijgen van uw autoriteiten. Erop gewezen dat er ondertussen veel tijd is verstreken en er veel is veranderd en u bij uw legale, officiële terugkeer en vertrek in 2012 geen problemen kende met uw autoriteiten, stelde u dan weer dat het onmogelijk is dat het ondertussen is afgelopen. En verwees u naar het feit dat u bent teruggekeerd in een stille periode, een periode waarin men niet in u is geïnteresseerd en u misschien vergeten is. Indien u een jaar in de Russische Federatie zou hebben gewoond, zouden de problemen zeker opnieuw zijn begonnen (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds uitgebreid geargumenteed, is deze motivering niet afdoende. U biedt hiermee ook geen verklaring waarom, indien al uw problemen het werk zouden zijn van één persoon – wat zoals hierboven reeds geargumenteed hoe dan ook weinig aannemelijk is-, u bij terugkeer niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands en internationaal Russisch paspoort, uw geboorteakte en de echtscheidingsakte van uw laatste huwelijk) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat

immers louter identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u ingeroepen vrees. Uw internationaal paspoort bevat daarnaast ook de gegevens aangaande uw terugreis van de Russische Federatie naar België in 2012. Deze gegevens onderschrijven evenmin de door u ingeroepen vrees.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochters, V.S. (O.V. 7.946.822) en E.K. (O.V. 7.946.825), besloten werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Wat betreft uw verklaring dat u een terugkeer naar de Russische Federatie niet zou aankunnen, moet erop gewezen worden dat elk van de door u hiertoe ingeroepen motieven van persoonlijke aard is. U verklaarde namelijk niet naar de Russische Federatie te kunnen terugkeren omdat u de Russische taal onvoldoende beheerst - u kent slechts het Cyrillische alfabet (CGVS, p. 6)-, het niveau van het onderwijs in Rusland minder hoog ligt dan in België (CGVS, p. 6), u en uw familie in Rusland uit elkaar zijn gegroeid (CGVS, p. 6) en de Russische mentaliteit helemaal anders is dan de Westerse (CGVS, p. 6). Gevraagd welke concrete problemen dat voor u dan zou opleveren bij een terugkeer naar de Russische Federatie, legde u uit dat u in Rusland helemaal opnieuw zou moeten beginnen (CGVS, p. 6). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze motieven, moet benadrukt worden dat zij geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin geven zij aanleiding tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zodoende volstaan deze motieven niet om in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, een bewijs van staatsburgerschap, verschillende school- en opleidingsgetuigschriften, uw cv en een arbeidsovereenkomst) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Geen van deze documenten bevat immers informatie die wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar uw herkomstland. Uw geboorteakte bevat immers slechts identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Het bewijs van staatsburgerschap bevestigt dat u het Russische staatsburgerschap bezit, wat evenmin betwist wordt. De verschillende school- en opleidingsgetuigschriften, uw cv en de arbeidsovereenkomst ten slotte bevatten informatie over uw opleiding en tewerkstelling in België, die evenmin betwist worden.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, V.S. (O.V. 7.946.822) besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar moeder, O.S..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 142 021 van 26 maart 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van O.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster vat haar verzoekschrift van 31 december 2014 aan met een korte herhaling van haar feitenrelaas. Zij wijst op (zie p. 3) "de diverse bedreigingen en ook reële aanvallen op de persoon van verzoekster en haar familieleden" en stelt dat haar gedrag "hiermee volledig in overeenstemming is".

Volgens haar kan haar asielaanvraag van 22 september 2014 niet als laattijdig beschouwd, gezien zij na de afwijzing van haar eerste asielaanvraag in 2000, in oktober 2013 met bijstand van haar vorige raadsman een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) indiende en de beslissing hierover diende af te wachten, gezien zij gedurende jaren niet op de hoogte was "van haar recht om na haar vorige asielaanvraag in 2000 een nieuwe asielaanvraag in te dienen", gezien zij volledig vertrouwen had in haar vorige raadsman, gezien een gunstige afloop van haar regularisatieprocedure volgens haar vorige raadsman voor haar immers quasi dezelfde bescherming zou bieden tegen de gevaarlijke situatie voor haar in haar thuisland, gezien zij zich in België veilig voelt en gezien de omstandigheden in haar thuisland intussen nog nadeliger voor haar zijn geworden.

Haar jarenlange wachten doet volgens haar (zie p. 3) "niets af aan haar recht om in 2014 toch nieuwe asielaanvraag in te dienen"; zij stelt dat het louter tijdsverloop haar recht om nieuwe asielaanvraag in te dienen niet doet verbeuren.

Wat haar terugkeer naar haar land van herkomst in 2012 betreft, voert verzoekster aan dat (zie p. 4) "de tijdelijke terugkeer van verzoekster in juni 2012 naar haar land van herkomst een strikt noodzakelijk verblijf" betrof, aangezien verzoekster "met het oog op een eventueel verder verblijf in België absoluut in het bezit diende te komen van bepaalde documenten, die zij niet kon verkrijgen via de Russische ambassade in België".

Verzoekster stelt dat zij om haar eigen veiligheid meer te verzekeren, met haar dochter reisde en afwisselend bij haar moeder en zuster verbleef, (zie p. 4) "teneinde haar werkelijke verblijfplaats in de Russische Federatie zoveel mogelijk verborgen te houden".

Zij benadrukt dat zij op dat ogenblik (zie p. 4) "helemaal geen andere keuze" had en dat haar gedragingen niet van aard waren om haar geloofwaardigheid aan te tasten.

Onnauwkeurigheden in verzoeksters verklaringen omtrent de verandering van naam van de voormalige KGB zijn volgens haar evenmin van aard om haar geloofwaardigheid aan te tasten, (zie p. 4) "nu zij niet precies op de hoogte is van de vele veranderingen die intussen zijn doorgevoerd in de benaming, organisatie en structuur van de KGB".

Zij wijst erop (zie p. 4) "dat de terreur die vroeger uitging van de KGB nog steeds erg leeft bij de oudere bevolking en dat vele oudgedienden van de voormalige KGB thans nog steeds veel invloed hebben op de nieuwe veiligheidsorganisaties van de Russische Federatie", waardoor het volgens haar "geen nut had of heeft om te achterhalen of haar belager nog steeds officieel voor de Russische overheid werkt, aangezien hij in elk geval beroep kan doen op mensen die de gevaarlijke klussen voor hem opknappen". Volgens haar is het niet zo dat de Russische autoriteiten op de hoogte zijn van haar problemen en zouden weigeren om aan haar een legaal paspoort af te leveren. Zij stelt dat de bestreden weigeringsbeslissing voornamelijk gebaseerd is (zie p. 5) "op een louter subjectieve veronderstelling dat de hele voormalige KGB of thans FSB op de hoogte zou moeten zijn van het gegeven dat verzoekster betrokken was bij de ernstige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië".

Zij geeft een overzicht van de evolutie van de KGB naar de FSB.

Volgens verzoekster wordt eraan voorbijgegaan dat de door haar gestelde daden in dat kader (zie p. 5) "in het grootste geheim gebeurden". Dat zij samen met haar dochter eenmaal zonder noemenswaardige problemen kon afreizen naar en terugkeren uit de Russische Federatie, bewijst aldus verzoekster evenmin niet dat zij bij een permanent verblijf in de Russische Federatie helemaal geen gevaar meer zou lopen.

Zij herhaalt dat zij in 2012 genooddaakt was om de nodige documenten op te halen in haar thuisland en dat zij (zie p. 5) "alsdan geluk hebben gehad"; zij erkent dat zij "inderdaad bepaalde risico's genomen (heeft) door met één van haar dochters tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, doch deze terugkeer was éénmalig en strikt noodzakelijk om haar verder verblijf in België mogelijk te kunnen maken".

Zij laat gelden dat haar verklaringen coherent en plausibel zijn, niet in strijd met algemeen bekende feiten, eensluidend met deze van haar twee dochters en niet strijdig met de door hun bijgebrachte documenten.

Ten slotte weidt verzoekster uit over het feit dat (zie p. 6) zij en haar dochter E.K. zich "uitstekend heeft geïntegreerd" in België en over de psychologische problemen van haar dochter V.S..

Zij stelt dat zij, conform artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) recht heeft op een gezinsleven samen met haar dochters en dat zij dit recht op een gezinsleven wenst te genieten in België, waar haar beide kinderen sinds 2000 zijn opgegroeid en zich volledig hebben geïntegreerd.

Verzoekster vraagt aan de Raad beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster (zie p. 9) "binnenlands paspoort op naam van O.S.", "buitenlands paspoort op naam van O.S.", "geboorteakte van O.S.", "echtscheidingsakte van laatste huwelijk van S.O. met V.K." en "attest van erkenning handicap d.d.12 augustus 2014 betreffende V.S.".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gezien:

(i) de eerste asielaanvraag van verzoekster reeds op 27 mei 2003 afgesloten werd bij arrest van de Raad van State, maar zij pas op 22 september 2014 -meer dan 10 jaar later- een nieuwe asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten;

(ii) verzoekster zich in 2012 vrijwillig tot de Russische ambassade in België richtte om documenten te bekomen, er vervolgens zonder problemen in slaagde om met een doorlaatbewijs legaal naar de Russische Federatie terug te keren, zich aldaar officieel op het adres van haar zus liet registreren, een internationaal paspoort verkreeg en ten slotte in bezit van haar internationaal paspoort het land probleemloos en legaal via de luchthaven in Moskou verliet;

(iii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, evenwel blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort, aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd;

(iv) verzoekster tot op heden nog steeds op het adres van haar zus gedomicilieerd is (zie het verhoorverslag van 3 december 2014, p. 5, 6), maar haar zus hierdoor nog geen problemen heeft gekend (zie het verhoorverslag, p. 27) en de belagers nog geen enkele poging hebben gedaan om verzoekster te zoeken op het adres van haar propiska.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat haar asielaanvraag van 22 september 2014 niet als laattijdig kan worden beschouwd, gezien zij na de weigering van haar vorige asielaanvraag in 2000, met bijstand van haar vorige raadsman in oktober 2013 een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende en de beslissing hierover diende af te wachten, gezien zij gedurende jaren niet op de hoogte was "van haar recht om na haar vorige asielaanvraag in 2000 een nieuwe asielaanvraag in te dienen", gezien zij volledig vertrouwen had in haar vorige raadsman, gezien een gunstige afloop van haar regularisatieprocedure volgens haar vorige raadsman voor haar immers quasi dezelfde bescherming zou bieden tegen de gevaarlijke situatie voor haar in haar thuisland, gezien zij zich in België veilig voelt en gezien de omstandigheden in haar thuisland intussen nog nadeliger voor haar zijn geworden.

De Raad antwoordt dat het feit dat verzoekster vrouw zo lang wachtte om -opnieuw- asiel aan te vragen wél degelijk een indicatie is dat zij internationale bescherming niet (meer) dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar voorgehouden vrees.

Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij gedurende jaren niet op de hoogte was "van haar recht om na haar vorige asielaanvraag in 2000 een nieuwe asielaanvraag in te dienen", wijst de Raad erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen.

Verzoekster kan onwetendheid dus niet dienstig inroepen om te verklaren waarom zij zo lang heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen, temeer gezien zij verklaarde beroep te hebben gedaan bij het hanteren van andere verblijfsprocedures.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster volledig vertrouwen had in haar vorige raadsman die haar aanraade om de beslissing over haar regularisatieaanvraag af te wachten, wijst de Raad erop dat verzoekster, wiens taak het is om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze, zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een andere doelstelling heeft dan de asielprocedure.

Wat verzoeksters terugkeer naar haar land van herkomst in 2010 betreft, ziet de Raad niet in hoe deze vrijwillige terugkeer "een strikt noodzakelijk verblijf" betrof, noch waarom zij "helemaal geen andere keuze" had, noch waarom zij "absoluut in het bezit diende te komen van bepaalde documenten" die zij enkel in Rusland kon bekomen, noch waarom deze terugkeer "strikt noodzakelijk (was) om haar verder verblijf in België mogelijk te kunnen maken".

Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat het niet zo is dat de Russische autoriteiten op de hoogte zijn van haar problemen of dat ze zouden weigeren om aan haar een legaal paspoort af te leveren, noch dat "de hele voormalige KGB of thans FSB op de hoogte zou moeten zijn van het gegeven dat verzoekster betrokken was bij de ernstige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië", en beweert dat de door haar geleverde diensten in dat kader "in het grootste geheim gebeurden", is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk dat de grove mensenrechtenschendingen, waaraan verzoekster zou hebben deelgenomen en die gesteld werden door de "Russische overheid" onder meer met het oog op de mondiale publieke opinie, het werk zouden zijn geweest van een enkeling zonder dat anderen binnen de FSB en/of andere hooggeplaatsten hiervan op de hoogte zouden zijn geweest.

Bovendien wijst de Raad op verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar zij aangaf niet te weten of haar belager momenteel nog steeds voor de autoriteiten werkte (zie het verhoorverslag, p. 9).

Dat verzoekster, die een minstens voormalige medewerker van de FSB vreest, waarvan zij niet met zekerheid weet of hij momenteel nog voor de FSB werkt, het risico nam zich dermate in de aandacht van de Russische autoriteiten te plaatsen -door de Russische ambassade om documenten te vragen, vervolgens van hen een "laissez passer" te bekomen, hiermee legaal naar Rusland te reizen, daar vervolgens een officieel adres (bij haar zus) te laten registreren en een internationaal paspoort aan te vragen en te bekomen om hiermee ten slotte legaal via de luchthaven van Moskou naar België terug te reizen- is geheel onaannemelijk, temeer gezien verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat, of haar belager nu nog officieel voor de Russische overheid werkt of niet, "hij in elk geval beroep kan doen op mensen die de gevaarlijke klussen voor hem opknappen".

Het feit dat verzoekster samen met haar dochter reisde en in haar land van herkomst afwisselend bij haar moeder en zuster verbleef -waarover zij overigens incoherente verklaringen aflegde- (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15; zie het verhoorverslag, p. 7) kan haar onaannemelijk risicovol gedrag, niet verschonen.

Waar zij in haar verzoekschrift uitweidt over de integratie van haar en haar dochter E.K. in België en over de psychologische problemen van haar dochter V.S., wijst de Raad erop dat de mate van integratie in België geen uitstaans heeft met het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging, noch met het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, en dat de psychologische problemen van haar dochter V.S. evenmin bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Gezondheidsproblemen als dusdanig ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken -"binnenlands paspoort op naam van O.S.", "buitenlands paspoort op naam van O.S.", "geboorteakte van O.S.", "chtscheidingsakte van laatste huwelijk van S.O. met V.K." en "attest van erkenning handicap d.d.12 augustus 2014 betreffende V.S."- hebben geen betrekking op het asielrelaas van verzoekster en de informatie erin vvat, wordt niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster, conform artikel 8 EVRM recht heeft op een gezinsleven samen met haar dochters en dat zij dit recht op een gezinsleven wenst te genieten in België, wijst de Raad erop dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden.

Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen; de bestreden beslissing strekt er immers op

geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij."

2.3. Verzoeksters vrees volgens haar verklaringen op 3 december 2014 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p. 6) dat zij een terugkeer naar de Russische Federatie "niet zou aankunnen" omdat zij de Russische taal onvoldoende beheerst, omdat het niveau van het onderwijs in Rusland minder hoog ligt dan in België, omdat zij en haar familie in Rusland uit elkaar zijn gegroeid en omdat de Russische mentaliteit helemaal anders is dan de Westerse, houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep en geeft evenmin aanleiding tot een bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken -"uittreksel geboorteakte van E.K., met aangehechte vertaling", "C.V. van E.K.", "Certificaat opleiding keukenmedewerker Spectrumschool d.d.19.12.2012", "schoolgetuigschrift Spectrumschool d.d.28.1.2014", "schoolgetuigschrift Spectrumschool d.d.25.9.2014" en "arbeidsovereenkomst – startbaanovereenkomst type 2 d.d.19.4.2013"-hebben geen betrekking op het asielrelaas van verzoekster en de informatie erin vervat wordt niet betwist.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE